

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Nu, wat hooren wij in het evangelie dat wij ontvangen hebben? „Eene stem van blijdschap! Eene stem van genade uit den hemel; en eene stem van waarheid uit de aarde; blijde tijding voor de dooden; eene stem van blijdschap voor de levenden en de dooden; blijde tijding van groote vreugde; hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten dergenen, die goede boodschap brengen van het goede; en dergenen, die tot Zion zeggen: Zie! uw God regeert. Gelijk de dauw van Karmel, zoo zal de kennis Gods op hen nederdalen.”

LEER EN VERBONDEN, Afd. 128 : 19.

No. 3.

1 Februari 1905.

10de Jaargang.

EERST GEESTELIJK, DAN TIJDELIJK.

Door President JOSEPH F. SMITH, in de *Impr. Era*.

Herinnert u, het bedenken des vleesches is de dood, en het bedenken des Geestes is het eeuwige leven. — II NEPHI 9 : 39.

Iemand die eens stilstaat om de geschiedenis van de Heiligen der Laatste Dagen in beschouwing te nemen, beide die in de valleien waarin zij zich nu bevinden en die van de eerste opkomst der Kerk, zal geredelijk zien dat degenen die gewrocht hebben, dit gedaan hebben voor geloof en beginsel, en niet om tijdelijk voordeel of stoffelijke winst. Feitelijk is het bijna een waar spreekwoord geworden: Een Heilige der Laatste Dagen te zijn beteekent arm en versmaad te zijn. Zeer zeker zou geen persoon in de eerste tijden, die alleen het oog had op mogelijken stoffelijken rijkdom en geriefelijkheid, nimmer er aan gedacht hebben zich met de Heiligen te vereenzelvigen; en de toestand is heden niet veel veranderd.

Maar bij hunne geestelijke zegeningen en bij de vreugde van het eenvoudige leven door de Heiligen geleid wegens hun geloof in het evangelie van Christus, zijn door onzen Vader in den Hemel, in latere jaren, vele stoffelijke zegeningen gevoegd. Ons volk is in zekere mate voorspoedig. Het heeft productieve boerderijen van groote waarde, welke jaarlijks van meer waarde gemaakt worden door de bedrevenheid en ondervinding van den landman; onze graan-, beetwortel- en tomato-velden werpen overvloedigen oogst af, tengevolge van het aanwenden van verbeterde methoden, geholpen door bekwaamheid en verstand van het goed-houden en op de markt verkoopen onzer producten. Wij hebben

goud en zilver en koper; de handels-, fabrieks- en mijn-industriën waarin velen zich begeven hebben, leveren overvloedig op aan verstandige zorg en wijze werking, en dat wel in zulk een mate, dat velen onder ons betrekkelijk welgesteld zijn geworden.

Tegen dezen toestand kan geen bezwaar bestaan zoolang wij een der hoofdgedachten van onzen godsdienst in het oog houden: Zij die zich verheugen in het bezit van een rijk geestelijk leven en een overvloedig geloof in alles wat goed en waar is, zijn in den waren zin des woords rijk, met of zonder stoffelijken rijkdom. Maar zoo wij de waarde van onzen godsdienst gaan meten met de stoffelijke zegeningen welke wij genieten, zullen spoedig geluk en geloof zeer veel inkrimpen. Daarentegen zullen wij immer tevredener en grenzenloos rijker blijven, als wij de waarde van onze stoffelijke zegeningen meten met de overvloedige mate van geestelijke vreugde en overvloedig geloof.

Ik ben geleid geworden aldus te redeneeren door omstandigheden welke onlangs op den voorgrond getreden zijn. Er zijn menschen die goede Heiligen zouden zijn, en geestelijk gelukkig, indien er slechts tijdelijk, of op aardsch gebied, goed voor hen gezorgd werd. Deze menschen schijnen de woorden van den Heiland te vergeten: „Zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden”. Zij keeren deze opdracht liever om.

Hier is een man, die ons uit een verwijderd oord schrijft, zeggende: „Ik geloof in het evangelie en ben gunstig gestemd jegens uw volk”, en dan volgt de kern van de zaak: „Ik zou mij gaarne bij uw volk willen aansluiten; kunt gij mij goed-loonend werk verzekeren in dat en dat ambacht?” Maar het gevoelen in het hart van zoo iemand is altijd: „Ik waag niets; geen bezigheid, geen geloof; geen aardische voordeelen, geen geestelijke pogingen”. Het zou moeten zijn eerst geloof, dan bezigheid; eerst geestelijk pogen en leven, dan tijdelijk heil.

Het zijn niet alleen vreemdelingen die aldus alleen een oog hebben voor stoffelijke zegeningen en gerieflijkheden, maar er zijn enkele jongelieden onder ons, en hun aantal schijnt dagelijks toe te nemen, die in dezelfde dwaling gevallen zijn. Vrienden worden zelfs nu en dan gevonden, die tot de autoriteiten komen, pleitende voor zekere jonge menschen, die tijdelijk, of op aardsch gebied, begunstigd moeten worden opdat zij geestelijk gered mogen worden. „Kan dit en dat niet gedaan worden“, zoo pleit men, „om hen voor de Kerk te behouden? Indien zij van een betrekking en een positie voorzien worden, kunnen zij behouden worden, anders is er gevaar dat zij overboord vallen!”

Welnu het antwoord op zulke pleidooien kan alleen dit zijn: „De Kerk koopt geen bekeerlingen aan. Zij heeft dit nimmer gedaan, en doet het zeer zeker nu niet”.

Aan zulke verontschuldigungen werd door de stichters nooit gedacht. Verbeeldt u: de pioniers werken voor loon! of voor verwachte geriefe-

lijkheid! of de Kerk op de een of andere manier, of door de eene of andere soort van belofte, mannen en vrouwen aankoopt tot het doen van de verrichtingen der eerste dagen en de werkzaamheden en offeringen van Kirtland, Jackson-Graafschap, Nauvoo en Winter Quarters! Lieden die aldus doordrongen zijn van het denkbeeld dat stoffelijke geriefelijkheden het voornaamste zijn, zouden terug moeten keeren tot de studie van de eerste beginselen en leeren alle dingen op te offeren voor het Evangelie van Jezus Christus, wegens zijn innerlijke waarde en wegens geloof dat zij eventueel de aan den overtuigden geloovige gewaarborgde geestelijke vreugde en geriefelijkheid zullen ontvangen. Gehoorzaamheid aan het Evangelie brengt haar eigen belooning, en hare zegeningen kunnen noch gekocht noch verkocht worden, evenmin als toen Petrus oudtijds aan Simon verklaarde: „Uw geld zij met u ten verderve, omdat gij gemeend hebt, dat de gave Gods door geld verkregen wordt! Gij hebt geen deel noch lot in dit woord: want uw hart is niet recht voor God. Bekeer u dan van deze uwe boosheid“.

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widtsoe, directeur van het Landbouwkundig Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)

(*Vervolg van bladzijde 23.*)

Nauwelijks kan gezegd worden, dat hij in harmonie was met de wet; de door de wetenschappelijke wereld vastgestelde wet was eerder in harmonie met hem. Zij het opgemerkt, dat Joseph Smith het beginsel der bewaring van de kracht, of intelligentie zooals hij haar noemde, van het heelal uitte in Mei 1833, tien jaren voordat Dr. Joule zijn beroemde opstellen over krachtbetrekkingen in het licht gaf, en vijftien of twintig jaren voordat de leer duidelijk verstaan en algemeen aangenomen werd door de geleerden der wereld. Laat er eveneens aan gedacht worden, dat de ongeleerde knaap uit de achterafbuurten van de New-York-staat met de overtuiging van besliste zekerheid leerde, dat de leer waar was, want God had het hem geopenbaard.

Zoo God het hem niet openbaarde, waar leerde hij het dan, en vanwaar kwam de moed, het als een eeuwige waarheid te leeren?

III. — NATUURWETTEN.

In het zevende boek van de *Republic of Plato* *) komt de volgende passage voor:

„Stel u voor een aantal lieden, wonende in een ondergrondse spelonkkamer, met een naar het licht opene ingang, zich uitstreckende langs de gansche lengte van de spelonk, waarin zij opgesloten zijn van

*) Golden Treasury edition, pp. 235, 236.

hun kindsheid af, met hun beenen en halzen zoo geboeid, dat zij verplicht zijn stil te zitten en rechthoekig te zien, omdat hun ketenen het hun onmogelijk maken hun hoofden om te wenden; en stel u voor een helder vuur, op eenigen afstand brandende, boven en achter hen en een verhoogden tusschen het vuur en de gevangenen loopende weg, met een lagen muur erlangs gebouwd, evenals de schuiten, welke goochelaars vóór hun gehoor zetten, en waarboven zij hunne wonderen vertoonen. Stel u eveneens zinnebeeldig voor een aantal achter de muur wandelende personen, bij zich dragende standbeelden van menschen en beelden van dieren, van hout en steen en allerlei soorten van materiaal gemaakt, waarbij verschillende andere artikelen, welke boven de muur uitsteken; en gelijk gij kunt verwachten, laat enkelen der voorbijgangers spreken, en de anderen zwijgen.

„Laat mij vragen of zoo geketende personen iets van zichzelf of van elkander gezien konden hebben, behalve de schaduwen, door het vuur op het deel van de spelonk vóór hen geworpen? En is niet hun kennis van de voorbij hen gedragen dingen even beperkt? En zoo zij in staat waren met elkander te praten, zouden zij niet gewoon zijn namen te geven aan de voorwerpen, welke zij vóór zich zagen? Indien hun gevangenhuis een echo weerkaatste uit het deel vóór hen, wanneer een van de voorbijgangers zijn lippen opende, waaraan konden zij de stem toewijzen, indien niet aan de schaduw, welke voorbijging? Zeer stellig zouden zulke personen de schaduwen van die gefabriceerde artikelen houden voor de eenige werkelijkheden”.

Met betrekking tot onze besliste kennis van de verschijnselen der natuur, is deze voortreffelijke vergelijking heden even juist als in de dagen van Plato, omstreeks 400 v. Chr.; wij zijn slechts als gevangenen in een groote spelonk, op de spelonkmuur geworpen schaduwen van voorbijgaande voorwerpen gadeslaande, en peinzende over den wezenlijken aard van de dingen welke schaduwen wij zien. Wij kennen de dingen alleen maar door hunne uitwerkingen; de werkelijke aard van stof en energie is ver van ons begrip.

In vroegere en middeleeuwsche tijden leidde de erkenning van het feit, dat de natuur in haar uitersten vorm onnaspeurlijk is, tot heelwat schadelijk bijgeloof. Het voornaamste dwaalbegrip van de eerste eeuwen was het geloof dat God, zoo hij wilde, onderscheiden verschijnselen kon doen plaats hebben in de natuur en dat hij het deed ook, welke in tegenstrijd met alle menschelijke ervaring konden zijn. Zooals in het laatste opstel werd opgemerkt, stond er een klasse van menschen op, die beweerden in het bezit te zijn van kennis, welke hen eveneens in staat stelde om, zoo zij wilden, onderscheiden bovenzinnelijke manifestatiën te veroorzaken. Aldus ontstonden de verborgen wetenschappen, zoogenaamd: goudmakerij, sterrenwielarij, hekserij, tooverij en alle andere gelijke verfoeilijkheden van het verstandelijk vermogen.

Zulke geloofsbegrippen maakten de logische studie der natuur overtollig, want eenige oogenschijnlijke regelmatigheid of wet in de natuur kon te eeniger tijd omvergeworpen worden door een persoon, in het bezit van een formule van de zwarte kunst of een behoorlijk behandelde bezemsteel.

Terwijl zulke denkbeelden onder de meerderheid der menschen heerschten, kon de redelijke studie der wetenschap weinig vooruitgang maken. Bij het geleidelijk ontwikkelen der eeuwen, als de denkbeelden der menschen in klassen gerangschikt werden, begon het begrepen te worden dat de beweringen van de dweepers der geheime kunsten niet alleen niet bewezen konden worden, maar in directen tegenstand waren met de bekende natuurwerkingen. Het werd de waarheidzoekers duidelijk, dat in de natuur een gegeven oorzaak, werkende op eenig gegeven voorwerp, mits alle omringende toestanden onveranderd gelaten worden, altijd dezelfde uitwerking teweegbrengen zal. Aldus zal steenkool van een zekere hoedanigheid, tot een hooge temperatuur opgevoerd in het bijzijn van lucht, branden en hitte voortbrengen; een stok, in een rechte hoek in water gehouden, zal gebogen schijnen; ijzer in aanraking gehouden met vocht en lucht, op de behoorlijke temperatuur, zal in roest veranderd worden; zonnelicht, door een glazen prisma geworpen, zal verbroken worden in regenboogkleuren; gewone planten, in een donkere kelder geplaatst, zullen wegwijnen en sterven. Het doet er niet toe hoe vaak proeven genomen worden, de bovenstaande resultaten worden verkregen; en heden kan veilig gezegd worden, dat in de stoffelijke wereld geen verhouding van oorzaak en gevolg, eenmaal bevestigd, gefaald heeft wederom te verschijnen op verlangen van den onderzoeker. Toen dit beginsel van de standvastigheid in de verhouding tusschen oorzaak en gevolg bevestigd was, moest het kans-element in natuurverschijnselen, met zijn vergezellende tooverkunsten, verdwijnen. Het wordt nu goed verstaan door intelligente personen, dat de wet van orde al de elementen der natuur beteugelt.

Het is waar dat de oorzaak van eenig gegeven gevolg zelf het gevolg kan zijn van andere oorzaken, en dat de allereerste oorzaak van dagelijksche verschijnselen niet verstaan wordt en waarschijnlijk niet verstaan kan worden. Het is eveneens waar dat zeer zelden de geest in staat is te begrijpen waarom zekere oorzaken, behalve de meer eenvoudige, zekere gevolgen zouden teweegbrengen. In dat opzicht zijn wij wederom niets meer dan Plato's spelonkgevangenen, de schaduwen ziende van ultimate werkelijkheden. Evenwel was de erkenning van het beginsel der onveranderlijke verhouding tusschen oorzaak en gevolg een groote voorwaartsche schrede in de intellectuele ontwikkeling der wereld.

Nu, toen men de natuur met hare krachten begon te onderzoeken, volgens het nieuwe licht, werden talrijke betrekkingen van de krachten

ontdekt — in aantal verre buiten het begrip van het menschelijk gemoed. Toen werd het noodig bevonden, alle feiten van gelijken aard te groepeeren en, zoo mogelijk, sommige middelen te verzinnen waardoor de eigenschappen van de geheele groep in zulke eenvoudige taal mochten uitgedrukt worden, dat het begrijpelijk zou wezen voor het verstand. Aldus ontstonden de natuurwetten.

Bijvoorbeeld: lieden van allervroegste tijden namen de hemellichamen en de regelmaat harer bewegingen waar. Theoriën van het heelal werden verzonnen welke harmonieerden met de bekende feiten. Toen nieuwe feiten ontdekt werden, moesten de theoriën veranderd en uitgebreid worden. Eerst werd het geloofd dat de aarde midden in de ruimte vastzat en zon en sterren dagelijks om haar heengevoerd werden. Hipparchus verbeterde deze theorie door de aarde niet precies in het centrum van den zonnecirkel te plaatsen. Ptolemy, drie honderd jaren later, nam waar dat de zon en maan zich jaarlijks in cirkels om de aarde bewegen, en de andere planeten in cirkels, welker middelpunten wederom cirkels om de aarde beschreven. Copernicus vereenvoudigde het geheele stelsel door te bedenken dat de aarde om haar as rondwentelde en om de zon. Keppler toonde vervolgens aan dat de aarde zich om de zon bewoog in zekere bochten, ellipsen geheeten. Eindelijk trof Newton de wijd-omvattende wet der zwaartekracht, welke al de bekende feiten der sterrenkunde vereenigt. *) Al de vroegere wetten waren correct, zoover als zij in zich sloten al de kennis van de eeuwen, waarin zij voorgesteld werden, maar waren onvoldoende om de nieuwe ontdekkingen in zich te sluiten.

Natuurwetten zijn daarom 's menschen eenvoudigste en uitgebreidste uitdrukking zijner kennis van zekere groepen van natuurverschijnselen. Zij zijn door menschen gemaakt en onderhevig aan verandering als er meer kennis komt; maar, als zij veranderen, naderen zij of behoorden zij te naderen, al dichter bij de volkomen wet. De moderne wetenschap is gebouwd op de aanneming dat de verhoudingen tusschen oorzaak en gevolg onveranderlijk zijn en dat deze verhoudingen gegroepeerd kunnen worden om groote natuurwetten te vormen, welke de wijzen uitdrukken waarop de krachten van heelal zich openbaren.

In deze zaak is de wetenschap openhartig nederig en erkent dat de streek van het onbekende veel grooter is dan die van het bekende. Krachten, verhoudingen en wetten kunnen bestaan, nog onbekend aan de wereld der wetenschap welke, door een menschelijk of bovenmenschelijk wezen gebruikt, naar alle waarschijnlijkheid welgevestigde verhoudingen van bekende krachten konden veranderen. Dat zou een mirakel zijn; maar een mirakel beteekent eenvoudig een verschijnsel welks oorzaak en gevolg-verhoudingen niet verstaan worden. Het moet eveneens toegegeven worden, dat men geen besliste zekerheid bezit

*) *Zie Grammar of Science, Pearson, pp. 117 en 118.*

dat, ofschoon zekere krachten, duizendmalen in een zekere conjunctie of vereeniging gebracht, hetzelfde gevolg hebben teweeggebracht, zij zullen doorgaan dit te doen. Zou er echter een afwijking plaatsgrijpen, die moet eveneens toegeschreven worden aan een natuurlijk-eigen eigenschap van de krachten of toestanden, of het bestaan van een niet begrepen wet. *) Er kan geen verandering zijn in de natuurwerkingen. Dit is een heeal van wet en orde.

Ware het niet ter wille van de volledigheid van den door deze opstellen loopenden bewijsgrond, het zou onnoodig zijn de aandacht in te roepen voor het feit dat Joseph Smith in zeer hoogen graad gelijke inzichten had als die welke door de wetenschap geleerd worden met betrekking tot oorzaak en gevolg en het heerschen van wetten.

Vanaf het begin van zijn loopbaan stond de Profeet op orde, of stelsel, als de eerste wet in den godsdienst, of stelsel van wijsbegeerte, welken hij stichtte. †) Bovendien was de orde, welke hij leerde, onveranderlijk van aard, corresponderende met de onveranderlijke verhouding tusschen oorzaak en gevolg. Hij schreef: „Daar is een wet, onherroepelijk vastgesteld in den hemel vóór de grondlegging dezer wereld, waarop alle zegeningen steunen; en wanneer wij eenigen zegen van God verkrijgen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop hij steunt”. ††) Geen wetenschappelijk handboek bevat een helderder of stelliger opgave dan deze, van het feit dat gelijke oorzaken gelijke gevolgen hebben, gelijke handelingen gelijke resultaten. De eeuwige aard van natuurwetten wordt verder bekrachtigd als volgt:

„Indien er perken gezet zijn aan de hemelen, of aan de zeeën; of aan het drooge land, of aan de zon, maan of sterren; al de tijden van hunne omwentelingen; al de gestelde dagen, maanden en jaren, en al de dagen van hunne dagen, maanden en jaren, en al hunne heerlijkheden, wetten en gezette tijden zullen geopenbaard worden in de dagen der bedeeling van de volheid der tijden, volgens datgene wat verordineerd werd te midden van den Raad des Eeuwigen Gods van alle andere Goden, voordat deze wereld was.” §)

Degenen die geneigd mogen zijn te gelooven dat deze leer alleen geleerd werd in geestelijken zin, zouden zich herinneren dat Joseph Smith eveneens leerde dat geest slechts een zuivere vorm van stof is, §§) zoodat de beginselen der stoffelijke wereld hare tegenhangers moeten hebben voor de geestelijke wereld. Bovendien worden in de laatste aanhaling zoodanige stoffelijke lichamen als zon, maan en sterren genoemd. Op andere plaatsen wordt speciaal melding gemaakt van

*) *The Credentials of Science, the Warrant of Faith*, Cooke, pp. 169, 170.

†) Leer en Verbonden, 28 : 13; 132 : 8.

††) Leer en Verbonden, 130 : 20, 21.

§) Leer en Verbonden, 121 : 30—32.

§§) Leer en Verbonden, 131 : 7.

het feit dat het stoffelijke heelal door wetten beteugeld wordt. Bijvoorbeeld: „Alle koninkrijken hebben eene wet: en er zijn vele koninkrijken; **** en aan ieder koninkrijk is eene wet gegeven; en aan iedere wet zijn eveneens zekere perken en voorwaarden.**** En wederom, voorwaar zeg ik u, hij heeft eene wet gegeven aan alle dingen waardoor zij zich bewegen in hunne tijden en hunne stonden; en hunne loopbanen zijn vastgesteld; zelfs de loopbanen van de hemelen en de aarde, welke de aarde en al de planeten omvatten“. *)

Dit is eveneens een heldere, zaakrijke opgave van wetten en haren aard, welke niet overtroffen wordt door de omschrijvingen der wetenschap. Deze aanhalingen laten geen twijfel over, gelijk vele andere, die opgenoemd zouden kunnen worden, dat Joseph Smith zijne leeringen grondde op de erkenning dat wetten het heelal vervullen, en dat niemand wetten te boven kan gaan.

Zeer zeker kan de bewering niet gemaakt worden dat Joseph Smith de wetenschappelijke wereld vooruitliep op het erkennen van dit gewichtig beginsel; maar het is een bron van verwondering dat hij het zoo duidelijk erkend en uitgedrukt heeft in een tijd toen vele godsdienstsecten en wijsgeerige geloofsbelijdenissen verkozen aan te nemen, dat natuurwetten op zijde gezet konden worden door mystische methoden, die iemand kon aanwenden. In sommige opzichten ligt de wetenschappelijke toets van de goddelijke inspiratie van Joseph Smith hier. Waar hij onkundig en bijgeloovig was, gelijk zijn vijanden zeggen dat hij was, zou het mystische hem zeer veel aangetrokken hebben, en hij zou voor zijn eigen belang partij getrokken hebben van de bijgeloovige vrees zijner volgelingen. In stede daarvan leerde hij leeringen beslist vrij van mysticisme, en bouwde een godsdienststelsel waarin de onveranderlijke verhouding van oorzaak en gevolg de hoeksteen is. In plaats van zichzelf te beroemen tegenover zijne discipelen op zijne overmacht op de natuurwetten, leerde hij duidelijk: „de wet maakt u eveneens vrij“. §) Hierin erkende hij nog een groot beginsel — dat vrijheid bestaat in de dienstbaarmaking-aan-wet, niet in de tegenstelling met haar.

Evenwel, wat de Profet Joseph Smith ook anders was, hij was allerstelligst in volle harmonie met het wetenschappelijk beginsel dat het heelal door wetten beteugeld wordt.

(Wordt vervolgd.)

*) Leer en Verbonden, 88 : 36—38, 42, 43,

§) Leer en Verbonden, 98 : 8.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

HINDERPALEN.

Hoe dikwijls zich ook groote hinderpalen tusschen u en uw doel vertoond mogen hebben, laat de blaam van uwe nederlaag niet op ze neerkomen. Andere menschen zijn er in geslaagd om even groote hinderpalen te boven te komen.

Verwijder, zoo gij kunt, zulke hindernissen van het pad van anderen, of zeg hen hoe ze te vermijden. Ga zelfs een eindweegs met hen mede en moedig hen opnieuw aan.

Maar wanneer het uzelfen betreft, denk er dan niet aan om eenig vergrijp of zwakhartigheid of nederlaag met omstandigheden of omgeving te willen verontschuldigen.

De groote natuur maakt hare eigen omgeving en beheerscht de omstandigheden.

Het hangt alles af van de hoeveelheid kracht uwer ziel.

Maar terwijl gij dezen regel op uzelfen toepast en het „lot“ niet tot zondebok maakt, moet gij de zwakheden van anderen met versooning behandelen en trachten de levensomstandigheden van anderen te verbeteren.

Gij zijt sterk en in het bezit van al uwe ledematen. Gij kunt over het groote rotsblok, dat op uwen weg naar succes is neergevallen, klimmen en door die ondervinding gesterkt, den tocht naar het doel met meer kracht doorzetten.

Maar achter u komt een mensch met maar een been — een blinde — een mensch, die terneergedrukt wordt door eenen last, dien hij niet kan afleggen.

Zij zullen weken, maanden, jaren moeten werken om over die rots te klimmen, die gij in een paar uur hebt overwonnen.

Het is dus goed en rechtvaardig van u om andere sterken te hulp te roepen om het blok weg te rollen of van het pad te verwijderen. Zoo moet gij ook denken over de tegenwoordige toestanden der industrie.

Desniettenstaande kan elke sterke, goed uitgeruste, ernstige, vastbesloten ziel elk verlangd succes bereiken.

Maar er liggen hinderpalen op de wegen die daar niet behooren, hinderpalen die honderde bedevaartgangers, die blind, lam of beladen zijn, doen vallen en omkomen.

Het is uw plicht mede te werken om deze hinderpalen te verwijderen en den weg tot een veiligen, effen doortocht voor alle reizigers te banen.

Ga niet aan den weg zitten en zeggen dat deze moeielijkheden u tegenhouden, dat zou u zelf zwak doen heeten.

Maar klim er over heen doch hol niet naar uw doel en zeg niet koud tot hen, die zich achter u verdringen: „O, iedereen kan over die rots klimmen, als hij het maar ernstig probeert — heb ik het ook niet gedaan?“ Dat is uzelf eigenzuchtig en koudhartig heeten.

Zonder twijfel zouden de lammen, de blinden en de beladenen het doel *kunnen* bereiken ten spijt van alle rotsen, zoo zij slechts werden aangevuurd door een bewustzijn van de goddelijke kracht die in hen is; dat bewustzijn kan *alles voleinden onder alle omstandigheden*.

Maar er zullen nog altijd duizende pelgrims overblijven, die zich moeizaam naar het doel sleepen, die niet tot dat bewustzijn zijn gekomen.

Als hen onrechtvaardige, onedele en onvriendelijke hindernissen in den weg worden gelegd, doe dan alles wat in uwe macht is om goed te maken wat verkeerd is.

Maar laat deze hindernissen en tegenspoeden er u niet van afhouden uw doel te bereiken.

Geloof beslist in uwe door God gegeven macht om wat ook en alles te boven te komen.

Denk uzelfen als met Gods hulp wonderen verrichtend.

Verlang zoo sterk naar succes dat gij het, als een magneet het staal, tot u trekt.

Help een ieder dien gij tegenkomt, maar geloof nooit, ook maar niet voor één oogenblik, dat gebrek aan hulp u zou kunnen doen falen.

ELLA WHEELER WILCOX, *Kent u zelven*.

GEZOND VERSTAND.

En nu wat uw gestel betreft. Vliegt het om een kleinigheid uit z'n verband?

Maakt gij u zelf en anderen van streek als een stoel niet op z'n plaats staat, of een maaltijd een oogenblik te laat is, of een lid van het huisgezin zich laat wachten, of uw schoenveter in de knoop is of de strik in uwe das niet gelukken wil?

Trilt gij aan alle leden als gij eene opmerking moet herhalen, die iemand niet had verstaan? Ik heb een huisgezin gekend, dat door zulke oneindige nietigheden te gronde is gegaan.

Deze prikkelbaarheid is eene gewoonte, evenals drinken of het innemen van kwakzalvermiddeltjes eene gewoonte is.

Alles wat gij te doen hebt, is er mede op te houden. Laat uwe stem niet reizen, maar spreek langzaam en kalm als gij voelt, dat gij weer den ouden weg opgaat. Wees er u toch van bewust hoe belachelijk en onaangenaam gij zult zijn wanneer gij er mede doorgaat, wat eenen

liefdeloozen en akeligen ouden dag gij uzelfen daardoor bereidt. En weet dan ook wel, dat gebrek aan zelfbeheersching een teeken is van laagheid en gebrek aan beschaving.

Denk aan de waarde van iederen levensdag, hoeveel hij beteekent en wat een geluk en nut hij kan bevatten, zoo hij wel besteed wordt.

ELLA WHEELER WILCOX, *Kent u zelven.*

BEDE'S VERJAARDAG.

(Naar het Engelsch, proza van A. A. H.)

„Morgen is 't mijn achtste jaardag,
Raad nu toch eens, moeder, wat
Ik dan o zoo graag zou willen,
Wat ik dan het liefste had?”

Zóó sprak Bede, bei zijn armpjes
Strenglend om zijn moeders hals;
Waarop moe zijn voorhoofd kuste
En zijn wangen, rood en mals.

„k Weet het niet, mijn beste jongen”,
Was het antwoord van zijn moe,
„Een nieuw boek soms? Boeken
[schijnen
Mij voor u 't verkieslijkst toe”.

„Toch niet”, klonk het, en terwijl hij
Ernstig moe in de oogen keek.
Ging hij verder: „k wensch dat vader
Mij zal doopen in de beek”.

„Bede”, sprak de moeder knorrig,
„Jongen, zeg, waar denkt gij aan?
Morgen zouden wij toch immers
Naar uw tante Suze gaan?”

„Neen, ik wensch gedoopt te worden,
En u weet het, moeder, toch,
In zijn jongste redevoering
Zei de apostel Zondag nog:

„Men moest iedren jongen doopen
Als 't zijn achtste jaardag is”,
O, wil daaraan denken, moeder.
't Is des Heeren woord gewis”.

„Daar komt vader”, riep moe eens-
[klaps,
En haar blij gelaat toorde aan
Hare vreugde, dat haar echtvriend
Zelf hun zoon te woord zou staan.

„Vader”, riep zij hem al tegen,
„Hoor eens wat ons zontje hoopt,
Bede had graag dat hij morgen,
Op zijn jaardag, werd gedoopt.

Maar u zegt het toch óók, vader,
Dat daar niets van komen kan,
Morgen zouden we immers gaan naar
Tante Suze en oom Jan?”

„Ja, dat is beloofd”, sprak vader,
Kussend vrouw en liefeling;
Welke laatste toen vervolgens
Op zijn knie een plaatsje ontving.

„Wel, zeg nu eens, kleine deugniet,
Wat is de oorzaak van deez' last,
Er is niets geen nood, mijn jongen,
Voor het doopen immers past

Elke dag zoo goed als morgen,
't Komt er niet zoo nauw op an;
Denk daarbij aan 't rijden, wandlen,
En aan 't schomlen bij oom Jan!”

„U en moe kunt gaan, maar ik niet”,
Klonk het vastberaden. kloek,
„Ik geloof toch, dat de bisschop
Mij wel doopt op mijn verzoek”.

„Wel, zie hier”, hennam de vader,
„Op gebiedend-strengen toon,
Zoodat Bede zeer bevreesd werd,
„Wat door ons u wordt geboón,

Zult gij dadelijk verrichten,
'k Wensch dat uwe wil zich voeg'
Naar den onze; gij gaat morgen
Met ons mee, daarmee genoeg”.

Kleine Bede liet zich aanstonds
Glijden van zijns vaders schoot;
Wijl 't gewone zoete lachje
Aan zijn lief gelaat ontvlood.

„Hebt gij ooit zoo'n vastberaden
Stouten kleinen schurk gezien?”
Lachte pa, met gloënde wangen,
En terwijl er bovendien

Diep in 't harte een sterk gevoel van
Zelfbeschuldiging ontstond,
Want hij wist, zijn zoontje pleitte
Voor een zaak met goeden grond.

„Horace-lief, zoudt ge ook niet
[denken,
Dat het beter zijn zou toch,
Als we aan Bede's wensch vol-
[deden?”
Opperde de moeder nog.

Want ook zij kon goed gevoelen,
Dat hun zoontje had gelijk,
Maar 't gelaat van Bede's vader
Gaf van geen verandering blijk.

„Neen, wij zullen hem bederven,
Als wij doen wat hij begeert,
Bede moet gehoorzaam wezen.
Het wordt tijd dat hij dat leert”.

„Och, dat zal hem niet bederven,
Neen, Horace, nu hebt gij 't mis;
Want gij weet het zelve ook wel
Hoe verstandig Bede al is”.

„Juist als alle andre moeders”,
Lachte vader, „doch voorwaar,
Jongens als den onze vindt men
Eéntje op de duizend maar”.

En zichzelf in de rede
Vallend, sprak hij, „wel kom aan,
Wat is 't eten heden, liefste,
'k Wou nog naar den schouwborg
[gaan”.

— Schoon en helder was de morgen
Van den nieuwen Sabbatdag,
Lieflijk blauw de hemel waarop
Hier en daar een wolkje lag.

't Vogelheir zong in de boomen
't Liefingslied uit al zijn macht,
En van achter de oosterbergen
Kwam de zon in volle pracht.

„Nu, wij hebben voor ons reisje
't Heerlijkst dagje uitgezocht”,
Sprak Bee's vader bij 't vervolgen
Van hun tienmijl-langen tocht.

„Stel u voor”, zoo ging hij verder,
En keek lachend moeder aan,
„Dat ik was tehuis gebleven
En naar Zondagschool gegaan.

Maar 'k moet alle dagen werken,
Zondag is de een'ge dag,
Dien ik vrij heb, en 'k zou denken,
Dat 'k dan wel eens uitgaan mag.

'k Denk dat ik mijn roeping opzeg,
Reeds in maanden was 'k daar
[niet,

'k Heb volstrekt geen tijd voor
[dingen
Van het geestelijk gebied”.

Kleine Bede had tot heden
Steeds gezwezen onder 't gaan.
Maar daar waar de weg zich scheidde,
Sprak hij, wijl hij stil bleef staan

En zijn vader smeekend aanzag:
„Ga dien weg niet paatje, die
Leidt langs broeder Doan's woning,
„Dat die broeder ons niet zie”.

„Wel, veronderstel”, sprak vader,
Dat hij ons zou zien, mijn vader?”
„Maar papa” — hier hokte Bede,
Doch ging voort op droeven toon:

„'k Wensch niet, dat hij van u denke,
Als hij doet, zooals ik weet,
Onlangs zei hij tot een broeder,
Dat het deed, papa, hem leed

Dat gij hadt den Geest verloren”;
En toen hij dit laatste zei,
Gloeide's knapjes aanzicht, wijl er
Ook een trek van pijn op lei.

„En gelooft gij hem, mijn jongen?”
„Eerst niet . . . maar u wildet, pa,
Mij niet doopen, veel meer dingen
Liet gij bovendien nog na.”

Pa's gelaat werd bleek en ernstig,
't Had zijn hart en ziel doorwond,
Die beschuldiging te hooren
Uit zijn eigen zoontje's mond.

Zijne liefeling, hem beschuld'gend,
Treurde om zijn nalatigheid;
Nimmer voelde hij te voren
Zóó zijn onverschilligheid.

„Horace-lief, zie niet zoo duister”,
Pleitte moeder, die zijn smart
Kon gevoelen en die deelde
In de ontroering van zijn hart.

Zich tot Bede wendend, sprak zij,
Met verheffing in haar stem:
„Bede, spreek niet zóó tot vader,
Niemand weet iets kwaads van
[hem].”

„Spreek niet, lieve vrouw”, sprak
[vader,

„U weet beter, Bede ziet
Mijne fouten; dat ik ben een
Goede man, gelooft hij niet’.

„O, papa, ja ik geloof wel,
De allerbeste man zijt gij,
Maar dat 'k niet vandaag gedoopt
[werd,
Dát alleen bedroefde mij”.

„Nu, mijn jongen, d' andren Zondag
Neem ik naar het bosch u mee,
En daar in het helder beekje
Doop ik dan mijn kleinen Beê.

Maar wil nu aan 't boek eens denken,
Dat ik aan u gaf vandaag,
Zijt gij daar niet mee tevreden,
Of hadt gij iets anders graag?”

„Och papa, eens op uw jaardag
Waart gij ver, heel ver van huis,
Moe verwachtte, gij zoudt komen,
Maar papaatje kwam niet thuis.

Toen zondt u haar een horloge,
Maar zij had veel liever u
Dan een wereldvol horloges....
Dát gevoel, dat heb ik nu;

Maar 'k zal trachten 't te vergeten”.
„Dat is goed, mijn zoon”, zegt moe,
Hem een kus op 't voorhoofd
[drukkend,
„Maar hier zijn we er, zie eens hoe

Tante loopt, om 't hek te oopnen”.
„En daar ginder, kijk, daar zit”,
Juichte Bede opgetogen,
„Neef Johannes op zijn hit”.

Allen van oom Jan's familie
Kwamen thans hen tegemoet,
Door een ieder in 't bijzonder
Werden zij met vreugd begroet.

't Was altijd een groot genoegen,
Als men zoo eens samen was,
Daadlijk was zoo'n dag verstreken,
Want de uren vloten rasch.

Zoo ook nu, het was verbazend,
Hoe snel weer de dag vervloog,
Maar niet voor den kleinen knaap met
Krullend haar en lichtbruin oog.

Nooit nog zagen hem zijn neefjes
Zóó zwaarmoedig en bedaard,
Wat geheel in tegenstrijd was
Met zijn opgeruimden aard.

Zij begrepen 't niet, er scheelde
Zeker iets aan neefje Beê;
In niet één van hunne spelen
Deed hij zooals anders mee.

„Neen”, sprak Beê ten laatste,
[jongens,
Vraagt mij niets, gij weet 'k zou
[graag
Met u meedoen in uw spelen,
Doch ik zal 't niet doen vandaag.

Als gij mij niet uit zult lachen,
Dan vertel ik het aan u:
Ik begin een nieuwe bladzij
In mijn levenswijze nu”.

„Wat is dat? Een nieuwe bladzij?”
Klonk het, „En van welken aard?”
En hij werd door beide jongens
Met verbazing aangestaard.

„Wel, 'k zal trachten, dat ik voortaan
Nooit den Sabbatdag onteer,
'k Leerde op Zondagschool dat
[onlangs
Toen 'k daar was den laatsten
[keer”.

„Bede, kom”, riep pa, „wij moeten
Weder heengaan, lieveling”.
„Dag Ned! dag Johannes!” klonk het,
Waarna men weer huiswaarts
[ging.

Toen dien avond Bede ontkleed was
En aan moeders zij kwam staan,
Zag hij er bekoorlijk, lief uit,
Met zijn lang, wit nachtkleed aan.

„Nu, mijn liev'ling“, vroeg zijn moe
[hem,
Zijt ge zoet geweest vandaag?“
„Ja moe, taamlijk wel, veel zoeter“,
Klonk het antwoord op die vraag,

„Dan ik menig keer geweest ben,
Eén ding heb ik slechts gedaan“,
„En dat is, kleine overtreder,
Zeg mij wat gij hebt misdaan“.

„Zult u mij niet schelden, moeder?“
Smeekte hij en sloeg meteen
Vlelend allebei zijn armpjes
Om den hals van moeder heen.

„Neef Ned en Johannes dachten,
Dat 'k zoo stijf in alles was,
En toen ben ik met Johannes
Meegeloopen in een plas...“

„Wel, ik heb u vaak gewaarschuwd“.
„Ja moe, maar“, kwam er nog bij,
'k Wou graag weten, hoe 't gevoel van
Doopen was...“ Toen weende hij.

„Schrei niet, morgen zal 't geschie-
[den“,
Werd door moeder hem beduid,
En hem in hare armen nemend,
Brak ook zij in tranen uit.

„Het was boos van ons, uw doopdag
Uit te stellen; - 't was niet goed
Echter om beangst te wezen,
Er is tijd in overvloed“.

„'k Weet het niet moe“, snikte Bede,
„Doch ik heb 't gevoel maar steeds,
Dat er heden iets verzuimd is,
Dat geschied moest zijn alreeds.

Ik kon niet gelukkig wezen
Dezen dag, doch 'k heb getracht
U en vader te behagen,
En ik heb uw wil volbracht“.

Neergeknield aan moeders zijde,
Werd 't gebedje opgezegd,
Daarna „nacht moe“ en toen werd hij
In zijn helder bed gelegd.

Zijne lieve moeder bleef nog
Wachten aan zijn zij totdat,
In een zoeten slaap gedompeld,
Hij zijn oog gesloten had.

„God was goed voor ons, geliefde“,
Zoo sprak zij haar echtvriend aan,
Op een zachten toon, toen deze
Naast haar bij het bed kwam staan.

„Dat Hij aan ons toevertrouwde
Zulk een geest, zóó rein en schoon,
Onzen lieven, dierbren Bede,
Onzen teerbeminden zoon“.

En toen zij aan hem vertelde
Haar gesprek met Bede, toen
Zei hij, 't oog vol tranen: „morgen
Zal ik aan zijn wensch voldoen“.

Morgen! ach wat klinkt dat droevig,
Morgen, ach wat somber woord,
Want hoe vaak toch heeft de morgen
Onze schoonste hoop verstoord.

Toen de morgen was gekomen,
Vond hij Bede ongesteld,
Op zijn bed terneêrgeslagen,
Door een heete koorts gekweld.

Toch wou hij zich kleeden.. opstaan...
Maar het werd hem niet vergund,
„Nu niet, maar misschien“, sprak
[moeder,
Dat gij morgen uitgaan kunt“.

„Bede moet gauw beter worden“,
Sprak zijn vader toen tot hem,
„Want ik zou u immers doopen“.
O, hoe vreemd klonk vaders stem.

„Neen, gedoopt kan ik niet worden“,
Snikte 't kind, waarna het kreet:
„Moe! papa!“ hetwelk hen beiden
Pijnlijk door het harte sneed,

„Waarom wilde u mij niet doopen,
Waarom hebt u niet gedaan,
't Is te koud nu... 'k ben zoo moede...
'k Zal maar weder... slapen gaan...“

„Neen, gij zult thans niet gaan slapen
Wees maar kalm, dan brengt uw
[moe
U op 't bedje met een waaier
Eenige verkoeling toe“.

Doch de koorts werd telkens erger,
Ook het ijlen dat hij deed;
Treurig was het om te hooren,
Hoe de kleine lijder leed.

„Bede kan niet gaan, het water
Is te koud nu ... vader vracht
Niet om mij nu mee te krijgen ...
'k Ben vermoeid ... 't is aanstonds
[nacht ...“

„'k Heb die les“, sprak vader, „noodig
Ja, 't is een rechtvaard'ge straf;
Doch, o Vader! spaar mijn jongen,
En ik wijk niet verder af“.

Daarna knielden beide ouders
Samen in 't gebed terneêr,
En vernieuwden in dien stonde
Het verbond met hunnen Heer.

Zij beloofden, Hem te dienen
Voortaan, eerlijk en getrouw,
Indien hij alleenlijk 't leven
Van hun liev'ling sparen zou.

Och, wat is het toch gemakkelijk,
Te vergeten God den Heer,
Als het zonnetje des voorspoeds
Lachend ziet op ons terneêr.

Maar in bange, donkre uren,
In die dagen als het lot
Al te zwaar schijnt om te dragen,
Dan, dan denken wij aan God.

„Horace-lief, wij dwaalden verre“,
„Ja, geliefde, telkens meer
Zijn door mij verzaakt, verlaten
De geboden van den Heer.

Altijd toonde ik mij onwillig,
En ook heb ik niet voldaan
Aan mijn roeping om op zending
Naar het buitenland te gaan.

'k Zei, ik kon het niet volbrengen,
Maar dat was een onwaar woord;
En nu vrees ik, dat de Heere
Niet naar mijn gebeden hoort.

„Pa, het is mijn jaardag... doop mij...“
Kermde 't kind, „ik wil 't zoo
[graag ...
Doe het nu niet ... wacht een week
[nog ...
„O, papa doop mij vandaag“.

Toen men 't eerste ochtendgloren
Van den nieuwen morgen zag,
Was het of de kleine zieke
Even in een sluimring lag.

Eensklaps sloeg hij de oogen open,
Stak zijn heete handjes uit
Naar zijn moeder, die ze vastgreep,
En sprak toen met zacht geluid:

„Moeder, 'k was een goede jongen“,
En op ietwat blijden toon:
„'k Heb een nieuwe levensblad zij
Omgeslagen, wit en schoon.

't Laatste blad, zoo blank en zuiver;
Luister moeder, wijl ik sliep,
Kwam mijn kleine zus, die dood is,
En zij wenkte mij ... zij riep ...“

Iets gelijk een glimlach zweefde op
Zijn gelaat ... een korte strijd ...
Toen een stilte ... In dat huis viel
Plots'ling smart en donkerheid.

In die doodelijke stilte
Kwam een engel naar beneên,
En terstond ging uit die woning
Toen een tweetal engelen heen. —

Ja, de bladen van zijn leven
Waren wit vanaf 't begin;
En zijn reine ziel was blanker
Dan de witte kist, waarin

Men zijn lichaam nedervleide,
Voor de allerlaatste rust.
Met een hemelsch licht op 't aanzicht
Lag hij als in slaap gesust.

„Treur niet, lieve vrouw“, zoo
[troostte
Vader haar in haar verdriet,
Toen ze een stroom van heete tranen
Op zijn lokken vallen liet.

Die zij met zooveel genoeg
Opgemaakt had elken dag,
Doch die zij thans voor de laatste,
De allerlaatste male zag.

„Bede had een smetloos leven,
Hij ging tot zijn Vader weer,
Even onbevlekt en zuiver
Als hij van Hem kwam weleer.

Laten wij den Heere loven,
 Dat 't bezit ons viel ten deel,
 Zij 't ook slechts voor enkele jaren,
 Van deez' kostlijken juweel.

Godes wil was 't - hij moest heen-
 [gaan,
 Maar de Heere liet aan u
 En aan mij een zending over,
 Doen wij Zijnen wil dan nu".

I. K.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 12 Februari zal te Arnhem in de gewone zaal, Walstraat 6, de Arnhemsche Conferentie gehouden worden. De vergaderingen zullen aanvangen des morgens om 10 uur en des avonds om 6 uur. Allen worden vriendelijk uitgenoodigd deze conferentie bij te wonen.

AANGEKOMEN.

Ouderling Herman van Braak, uit Ogden, Utah. Hem is de Groninger Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

ONTSLAG.

Ouderling Gabriël J. Neerings is eervol ontslagen van zijne werkzaamheden in deze zending, en is den 31sten Januari van Rotterdam naar Amerika vertrokken.

OVERLEDEN.

Rip. - Te Apeldoorn, 13 Januari 1905, Jan Rip, zoon van Gerrit en Johanna Rip, geboren te Apeldoorn den 7 Februari 1904, en ingezegend door Ouderling Petrus W. de Hart den 13 November 1904.

I N H O U D:

Eerst geestelijk, dan tijdelijk	Blz. 33	Conferentie-aankondiging	Blz. 48
Joseph Smith als Natuurkundige	" 35	Aangekomen	" 48
Hinderpalen	" 41	Ontslag	" 48
Gezond Verstand	" 42	Overleden	" 48
Bede's Verjaardag	" 43		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.